

senere Liv og tilsidst helt udslukte hendes Aands Lys. De kan derfor forstaa, kære Ven, hvilket forunderligt Indtryk det gjorde paa mig, da jeg hørte, at De, hendes Søn, nu havde knyttet den Traad, som hun havde maattet slippe, og var begyndt at føre de Tanker ud i Livet, der for hende stod som Tidens største.“

Emanuel forblev tavs og saae mod Jorden. Beständig i den senere Tid, naar man talte til ham om hans Moder, blev han saa bevæget, at han maatte kæmpe for ikke at briste i Graad.

Bispen vedblev: „Men lad mig nu som Deres Moders gamle Ven — for det tør jeg nok kalde mig — lad mig give Dem et godt Raad, Hr. Hansted. Eller . . . fortæl De mig hellere først, hvad De tænker paa, og hvorledes De i det hele stiller Dem til Spørgsmaalet om Deres fremtidige Stilling paa dette Sted. At De har fæstet Dem en Brud herude, har jeg allerede erfaret gennem en privat Meddelelse, ligesom det er mig bekendt, at Deres Anskuelser og hele Deres Forhold til en vis begrænset Del af Menigheden i høj Grad har vakt Provst Tønnesens Misbilligelse. Vi staar altsaa her overfor en Konflikt af meget alvorlig Natur. Hvorledes har De egentlig tænkt Dem denne løst?“

Emanuel betroede aabent Bispen sine Hensigter, fortalte om det lille Sted ude ved Stranden, som han tænkte paa at købe, og hvor han vilde leve som fri og uafhængig Agerdyrker, idet han forøvrigt vilde virke som Præst og Lærer mellem sine Venner. Bispen hørte opmærksomt paa hans Ord og saae et Par Gange hurtigt og overrasket op paa ham, mens han talte. Efter at Emanuel havde sluttet, gik han endnu en Tid tavs og syntes grundig at overveje. Pludselig løftede han Hovedet og sagde:

„Hvad De der har fortalt mig, kan jo være meget smukt tænkt og i visse Maader ogsaa rigtigt set . . . men jeg vil ikkedesminde paa det bestemteste fraaraade Dem at foretage et saadant Skridt. Jeg vil ærligt tilstaa for Dem, at jeg anser det for en Ubesindighed, som De før eller senere vil komme til at fortryde. Vil De lyde mit Raad, saa forlad ikke den lige Vej. Kirken har